

Cornelia
Franz

Einstein'in Hayatını Nasıl Kurtardım?

Çeviri: Tuvana Gülcan

Lorenzo canını dişine takmış koşuyordu. Bu sefer acil çıkışa ilk ulaşanlardan olmak istemişti ama Malik'i aramakla çok zaman kaybetmişti. Onu aramak için bir kere daha geminin gövdesine inmişti. Ama Malik ne kamaralarda ne ambarlardaydı. Gerisin geri yukarı çıkarken de zaman kaybetmişti. Zaman çok kıymetliydi. Şimdi de güverte öyle bir insan kaynıyordu ki, zar zor ilerleyebiliyordu.

“Malik? Malik, neredesin?”

Lorenzo çevresine bakındı. Acele etmezlerse gemiden asla zamanında inemeyeceklerdi. Yanık kokusu çoktan her yanı sarmıştı. Çaresiz imdat çığlıkları, küfür kıyamet geminin sirenlerinin gürültüsüne karışıyordu. Tahmin etmişti: Yangın yayıldıkça insanlar paniklemişti.

Korkulukla insanlar arasına sıkışmıştı, kıpırdayamıyordu, yolcuların karaya çıkmaya çabalamalarını çaresizlikle izledi. Daha hızlı hareket edebilmek için çantalarını bavullarını suya atıyorlardı. İtişip kakışma hiç bitmiyor, en öndekiler suya düşüyordu. O tarafa bakmamak için bakışlarını eski moda gökdelenlerin dizildiği Manhattan ufuk

izgisine çevirdi, tam o anda güneş doğuyordu. New York erişilemeyecek kadar uzaktaydı.

Biri kolunu çekti. “Lorenzo ...”

Malik’ti! Nihayet. İçi rahatlamıştı, oğlanı omuzlarından tutup sarstı. “Hangi cehennemdeydin?” Sonra ona sarıldı. “Hadi gel!”

“Sence bu sefer başarabilecek miyiz?”

“Tabii ki başaracağız. Yanımdan ayrılma yeter.”

Lorenzo, Malik’in elinden tuttu ve çıkışa doğru kendilerine yol amaya çalıştı.

“Women and children first! nce kadınlar ve çocuklar!” diye bağırıyordu bir deniz subayı ve gerçekten de birkaç adam Lorenzo ve Malik’in geçmesine izin verdi.

Bir iki metre sonra iskeleye uzanan tahta köprünün zerindeydiler.  dört adım daha atıldılar mı, karadaydılar. Birkaç saniye sonra belki de başlarına tebelles olan lanetten kurtulacaklardı. Korkmuş insanlar arkalarından itince çıkışa doğru tkezlediler. Lorenzo’nun Malik’in elini sımsıkı tutan eli bir an olsun gevşemedi. Bu sefer başarmak zorundaydılar!

Lorenzo gözleri kararıp bilincini yitirirken bile çocuğun elini bırakmadı. En son hissettiği şey Malik’in terli parmaklarıydı. Sonra derin, kara bir deliğe yuvarlandı.

Lorenzo gözlerini açtığında üzerinde eski rmcek Adam tişörtüyle Malik’i güvertede yanında kedi gibi kıvrılmış yatarken buldu. Kısa süre öncesine kadar ortalığı kaplayan bağrış ağrışın yerini tüyleri diken diken eden

bir sessizlik almıştı. Sadece motorların homurtusu ve dalgaların gemi gövdesine çarpması duyuluyordu. Hiç martı sesi duyulmuyordu, çünkü Amerika kıyılarından üç gün uzakta, açık denizin ortasındaydılar.

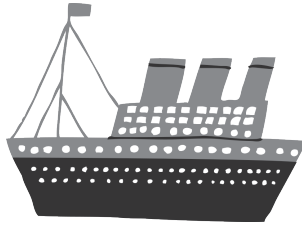
Lorenzo'nun tam olarak nerede olduğunu anlaması bir saniye bile sürmedi. 'Yine' nerede olduğunu anlaması.

Birkaç dakika güvertede öylece uzandı, alay edercesine altının en güzel tonlarında ışıldayan sabah gökyüzünü seyretti, ümitsizliğe kapılmış ve cesareti kırılmıştı. Doğruduğunda meltem alnına yapışan saç tutamlarını savurdu. Bakışlarını önce ufukta hiçbir karanın görünmediği okyanusa, sonra uyuyan Malikie doğrulttu.

Yumruklarını sıktı. Derin derin nefes alarak dudaklarını ısırdı ve akmak üzere olan gözyaşlarını içine akıttı. Yine başaramadıysa da, hayır, asla pes etmeyecekti. O lanet gemiden inmenin bir yolu olmalıydı. Lorenzo o yolu bulacaktı.

1

Atlantik Okyanusu

*Hayal gücü bilgiden daha önemlidir,
çünkü bilgi sınırlıdır.*

Albert Einstein

1

Bir yukarı bir aşağı, tıpkı lunaparktaki hız treninde gibiydi ama inmesi mümkün değildi. Emily'nin midesi guruldadı. Salon etrafında dönüyor, yüksek tavadaki avizeler tekinsizce sallanıyordu. Yuvarlak yemek masasında karşısında oturan babasını belli belirsiz görebiliyordu, anlattıklarınıysa zar zor duyuyordu.

Beş gündür *Queen Mary*'deydiler. Hamburg'dan yola çıkıp ışıltılı Elbphilharmonie*'nin ve limandaki bir sürü geminin yanından geçerek geniş nehirden aşağı inmek keyifliydi. İnsanlar kıyıda onlara el sallamıştı ve Hamburg'u arkalarında bırakırken Willkomm-Höft**'e müzikle veda etmişlerdi. Bir an için bile midesi bulanmamıştı. Sonrasında Southampton'dan Atlantik'e açıldıklarında da geminin sallanması ona dokunmamıştı. Aksine, gemideki her şeyin, yüzme havuzunun, leziz yemeklerin ve evrenin sırlarına

* *Elbphilharmonie*, kısaca *Elphi* (Elfi), Almanya'nın kuzeyinde bir liman kenti olan Hamburg'un açıklarında, Elbe Nehri üzerindeki bir yarımadada inşa edilmiş mimari ve akustik harikası bir konser salonudur. (ç.n.)

** Willkomm Höft 1952'de limandan geçen gemilere el sallamak, selamlamak için kurulmuş üst geçide benzer bir yapıdır. (ç.n.)

ermek için planetaryumun keyfini çıkarmıştı. Ama başka gün kalmamış gibi, tam doğum gününde deniz tutmuştu.

“On ikinci yaşı, Emily! On iki çok özeldir. Büyülü bir sayıdır, biliyor musun? Bir yılda on iki ay vardır, on iki tane burç vardır, İsa’nın müjdeyi yaymak için on iki havarisi vardı. Ve mitolojide...”

“Baba! Affedersin, bir dakika dışarı çıkmam gerekiyor.” Emily ayağa kalktı ve masanın kenarına tutundu. Önündeki şişeyi neredeyse deviriyordu. “Hemen döneceğim.” Koşarak masaların arasından, tam o sırada doğum günü pastasını getiren garsonun yanından geçerek kendini restorandan dışarı attı.

Babasının arkasından “Ama Emmi, saat on ikiye beş var!” diye seslendiğini duydu. Günün anlam ve önemine uygun olarak giydiği uzun elbisenin eteklerini kaldırarak geniş, kavisli merdivenden yukarı koştu. Kat kat, güverte güverte kırmızı halının üzerinden koşarak en tepedeki barın terasına çıktı. Temiz deniz havasını içine çekti. Nasıl da iyi geldi!

Derin derin nefes alarak korkuluğa yaslandı ve kapkara denizin açıklarına doğru baktı. Yağmur çiseliyordu ama rahatsız olmadı. Aksine, orada öylece tek başına durmak hoşuna gitti. Büyük, geniş okyanus önünde uzanıyordu: öngörülemez, akıllalmaz ve sırlarla dolu, tıpkı gelecek gibi. Babası haklıydı: On iki yaşında olmak harikaydı! Babasının, doğum günü hediyesi olarak New York’a gemi seyahati ayarlaması çooook şahaneydi, hem de broşürde dediği gibi dünyanın en güzel yolcu gemisi *Queen Mary 2*’de. Sürek-

li işiyle meşgul olup kızıyla yeterince zaman geçirmediği için çektiği vicdan azabını hafifletmek istemiş olsa bile. Doğruya doğru, gemiye bindiklerinden beri cep telefonunu sadece annesine seyahatlerinden bir iki fotoğraf yollamak için eline almıştı.

Emily gözlerini yumdu, başını arkaya bıraktı, serin meltemi yüzünde hissetti. Gözlerini açtığında rüzgâr yağmur bulutlarını süpürmüştü. Üzerinde pırıl pırıl, ıslıl ıslıl sonsuz bir kış göğü uzanıyordu. Bir yıldız, bir yıldız daha, bir yıldız daha! Samanyolu da beyaz bir kuşak gibi uzanıyordu! Böyle bir gökyüzü Hamburgıda yoktu.

“Aslında, her yerde var. Sadece biz onu her zaman tüm güzelliğiyle görmüyoruz.”

Emily şaşkınlıkla döndü. Kalın paltolu ve yün şapkalı bir adam hemen yanında korkuluğa dayanmış, başını sallayarak Emily’ye gülümsüyordu. İçinden düşündüğünü sanırken, yanlışlıkla yüksek sesle mi konuşmuştu? Belki de uyuklamıştı. Hakikaten, saat kaç olmuştu? Saatine bakmak istedi ama adamın bakışları onu durdurdu. Kara gözlerinin içi o kadar candan ve esprili gülüyordu ki, yanında kendini iyi hissetti ve canı hemen restorana dönmeyi hiç istemedi.

“Yıldızları saymaya çocukken başladım.” dedi adam. “Ama bir yerden sonra hep karıştırdım.”

“Biliyorum. Ben de denedim!” diye bağırdı Emily. “Üstelik evrenin sonsuz olduğunu bile bile.”

Yabancı, kalın bıyığını sıvazladı. “Ne demezsin... İki şey sonsuzdur, evren ve insanın aptallığı. Hoş, evreninkinden tam olarak emin değilim.” Kıkırdadı.

Emily ona kaşlarını çatarak baktı. Bayağı komik bir adamdı. Cebinden eski moda bir cep saatini çıkarırken “Aman ha geç kalmayalım.” diye mırıldandı. “Birazdan gece yarısı olacak.” Hemen paltosunun cebine uzandı ve havai fişek roketine benzeyen bir şey çıkardı. “Tanrım, çok heyecanlıyım!” dedi ve yine bir çocuk gibi kıkırdadı.

“Ben de.” dedi Emily. Yabancı, bir eliyle roketi havada tutar, diğer elindeki çakmağıyla fitili tutuştururken Emily kafa derisinden ayak parmak uçlarına kadar bir karıncalanma hissetti. Doğum günü için havai fişek! Ne kadar hoş!

Adam saymaya başladı. “On, dokuz, sekiz ...” Saymaya davet edercesine Emily’ye baktı. “... yedi, altı, beş, dört, üç, iki.” diye onunla birlikte saydı Emily. “Bir, sıfır!”

Roket göğe fırladı. Giderek küçülen, parlak kırmızı bir yıldız üzerlerindeki gümüşü parıltı yumağının ortasına uçtu. Emily diğerlerinin arasında gözden kayboluncaya kadar küçük kırmızı yıldızı takip etti. Yıldızlar gözlerinin önünde öyle bir yanıp sönüyordu ki başı döndü ve korkuluğa tutunmak zorunda kaldı. Her şey dönmeye başladı, yıldızlar, deniz, yabancının bilge, kahverengi gözleri. “Aman.” diye mırıldandı Emily. “Aman.” Havada süzülen kara bir bulutun parçasıymışçasına kafasında bir hafiflik hissetti, sonra düşünceleri sislendi. Ardından bilincini kaybetti.